

de ganske vist deres Stats- og Kommunebidrag: 35 pCt. fra Staten og 30 pCt. fra Kommunen. Det er nu alligevel ikke saa fordelagtigt for Arbejdsløshedskasserne, derimod er det for de Medlemmer, der har opbrugt al Hjælp, og som ikke falder ind under disse to særlige Kategorier — man kan sige for den egentlige Kærne af arbejdsløse Medlemmer —, lige saa gunstigt som det, der blev vedtaget ved anden Behandling i det andet høje Ting.

Dertil har vi vundet det, at det Forsøg mislykkedes, der blev gjort paa at berøve Administrationen en Myndighed, den har ifølge Loven, og som det ærede Medlem Hr. Kragh jo slog meget stærkt fast, da vi behandlede Sagen i December, og som han selv brugte, da han var Indenrigsminister, om end i modsat Aand og Mening af den, hvori jeg har brugt den. Denne Myndighed vilde man berøve os som Betaling for at gaa med til fortsat Hjælp, men den har vi beholdt — hvor stor praktisk Betydning den vil faa i Fremtiden, er en Ting for sig. Det ærede Medlem Hr. Kragh har fuldstændig Ret, naar han i December udtalte, at Ministeren paa dette Punkt maa gaa saa langt, som han finder finansielt og parlamentarisk forsvarligt. Jeg har ønsket nu at fortsætte med den Forhøjelse af den fortsatte Hjælp, som blev indført den 15. December indtil den 15. April, jeg har tilstillet C-Nævnet en Skrivelse derom, og jeg haaber at kunne gennemføre dette blandt andet ogsaa af den Grund, at der i de første 14 Dage af April falder 3 Helligdage foruden Søndagene, i hvilke de arbejdsløse ingen Understøttelse faar. Men saa mener jeg ganske vist heller ikke, at det vil være finansielt og parlamentarisk muligt i indeværende Vintersæson at komme videre. Hvordan det vil stille sig til næste Aar, er det umuligt at sige, men denne Myndighed har vi, som sagt, ikke villet give Afkald paa, den hang netop sammen med det Kompromis, der blev vedtaget af alle Partier, og som førte til Loven af 4. Marts 1924.

Jeg tror, jeg hermed fyldigt og rigtigt har besvaret de af de to ærede Medlemmer fremsatte Paastande og Indvendinger, og jeg skal anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget. Det er ikke et stort Resultat, det er et lille Resultat, et magert Forlig, men det er ikke en daarlig Forretning, for vi har ingen Forretning gjort, vi har ikke solgt noget for at faa noget til Gengæld, det er dog Fremskridt, der her foreligger — de være saa smaa, som

de være vil, vi tager imod dem — som mod alle Fremskridt, naar vi ikke skal købe dem med tilsvarende Tilbageskridt, og vi lægger Ansvar for, at Fremskridtene ikke er blevet større, paa deres Skuldre, som har Ansvar for det. Efter denne Lov vil Samfundet ikke komme til at gøre det, som efter vor Opfattelse er Samfundets Pligt overfor en Arbejdsløshed som den nuværende, men vi magter ikke at komme videre — ud over sin Evne kan ingen forpligtes. Men det er ikke vor Skyld, det er de Partiers Skyld, som har modsat sig vort Forslag, og naar der er gaaet saa lang Tid inden Lovforslagets Vedtagelse, er Skylden de Partiers, som ikke vilde ind i en Realitetsbehandling, da Sagen forelaa i Folketinget, men først indlod sig paa en saadan i det andet høje Ting.

Christmas Møller: Det vil jo ikke være muligt at følge den højtærede Socialminister paa hans mange og bugtede Veje, saa meget mindre som der ikke for os foreligger et nøjagtigt Referat af, hvad Forhandlingerne i det andet høje Ting er gaaet ud paa. Jeg ønsker kun at slaa fast, at den højtærede Socialminister aldeles ikke kunde besvare Spørgsmaalet om, hvor mange denne Lov kom til at hjælpe, og endvidere ønsker jeg at slaa fast, at den højtærede Socialminister i dette høje Ting har gentaget, at paa eet Punkt var det konservative Folkepartis Forslag bedre end det, der blev vedtaget, nemlig i den Retning, at det tog alle med. Det skulde da ikke synes urimeligt, om man fra Ministerens Side og fra hans Partis Side havde gjort, hvad man kunde, for at søge Vejen jævnet for en Ordning, som tog alle med, og som var politisk og praktisk gennemførlig.

Kragh: Den højtærede Socialminister sætter stadig sin Lid til, at der vil komme en Folkestemning, som kan forskaaffe ham det ensartede Flertal i begge Ting, som den højtærede Minister sukker efter. Ja, det er jo ganske naturligt, at den højtærede Minister nærer et saadant Haab, og den højtærede Minister vil jo sikkert forstaa, at man fra anden Side nærer lige saa sikker Forvisning om, at der allerede er tilvejebragt en tilstrækkelig Folkestemning til, naar den faar Lejlighed til at ytre sig, at befri den højtærede Minister for det Besvær, som det forskelligartede Flertal i de to Ting for Tiden bereder ham.

Den højtærede Minister vil hævde, at